

Jancsó Noémi

A nádboltív alján

Száz béka az alkonyi tóban
egymásra hajló nádak kazla mögül.

Egy konstelláció az égre lobban,
s a Nap fénye Holdat köszörül,
mint egy alkimista, olyan titokban.

Az álmos égre felhőhad tömörül.

Trillázva hátrafekszük egy veréb.

Sikoltozik, vizet gőzöl a nádas,
s egy béka brekkenve csobban
a nádboltív alján, az éjjeli tóban.

Valahonnan halálszag érkezik.
A táncterem, a nádas, a táj ma tágas.
S a nimfák tánca fagyos, lázas,
haláltánc van, már nem fékezik,
visong az ág, izzad a Hold,
a szél levélhullát emel, kavar,
s egy nimfa hahóját visszhangozza
az avar.

Dicitur Homerus caecus fuisse

A példamondat nehézkes ódon dallamát
Homerus caecus fuisse
Sóhajtva húzta görbe hátán
Girbegurba ferde vén gerincén
Mígnem egyszer köbe botlott
Ő Homerus összebotlott
S földre húzta nyomta lökte
Ama szörnyű példamondat
Fuisse...isse...sssssszzzzze!
Mondta hosszan –
Caecus in aeternam.
És Homerus összerogyant
Sírni kezdett vak szemével
Messze révedt
Mintha látna mintha látná
Trója vesztét
Mítoszok világát látná
És eközben, mindeközben
Lassan a valóra eszmélt
Kitátotta ráncos száját s szóra bírta
Önmagát: énekelte (stilizálva
És átírva minden egyes hangjegyét)
Ama rongyos latin tankönyv
Példájának földrehúzó
Fájó csúnya és rekedtes dallamát
Már csak ezt e példamondat
Próza infinitívusát.